

İSTANBULUN FETHİ: KÜFRÜN MERKEZİNİ DAĞITMAK

el-Hamdü li'l-lâhi hakka hamdihî nahmedühû bi-cemîi mahâmidih. Lehü'l-hamdü kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih. Hamden kesiran tayyiben mubareken fihi âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn. Hamden kesiran tayyiben lâ âhire li-kâilihi illa rıdallah. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ resûlillâhi ve habibillâhi ve rahmetillâhi ale'l âlemine Muhammedini'l Mustafâ ve alâ âlihi ve sahbihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin ecma'in ettayyibîn ettâhirîn.

a. 29 Mayıs: İstanbul'un Fethi

Emmâ ba'd:

Çok aziz, çok kıymetli, çok sevgili kardeşlerim!

Bugün baharın, Mayıs ayının sonu, 29 Mayıs 1995...

Bundan 542 sene önce yine böyle bir bahar gününde, yine böyle bir Mayıs ayında, bu mevsimde, güneşin bu grubda olduğu Şemsî yılın bu zamanında, şu oturduğumuz yerlerde Bizans'ın ahalisi oturuyorken; surların öbür tarafında Allah Allah diyen mücahitler, mü-

barek ecdadımız, mü'min-i kâmil, evliyâullah, ricâlullah, erenler sabırla Allah yolunda cihad ediyorlardı. Birbuçuk aydan fazla, iki aya yakın zamandan beri buralarda Allah rızası için, fîsebîlillah cihad eden müslümanlar, nihayet bu taş duvarların üstüne *Lâ ilâhe illallah* bayrağını diktiler. Binlerce şehit verip şehadet şerbetini içenler cennete uçarken hayatta kalan gaziler bu taş duvarları aşip şehrin içine girdiler, bu şehri fetheylediler. Müslümanların hizmetine açtılar. İmanı bu şehrin surlarının içine soktular. İslâm'ın bayrağını buraya yerleştirdiler.

Bu iş Hz. Âdem *aleyhisselâm* zamanına kadar gider. Âdem atamız zamanından beri biz insanların en mühim meselesi; Allahu Teâlâ hazretlerinin varlığını, birliğini bilmek, anlamak, bulmak, kabul etmek, gönül vermek, Allah'a kul olmak, Allah yolunda çalışmaktır.

Dünya üzerinde bir "Hizbullah" vardır; Allah'ın taraftarları, Allah yolunun yolcuları, mü'minler vardır. Bir de "Hizbüşşeytan", şeytanın avânesi, şeytanın kandırdığı, şeytana uymuş, imana erememiş, gözünü açama-

mış, Hakk'ı kabul edememiş insanlar vardır. Hz. Âdem zamanından beri böyle gelmiş. Evlatlarının bazısı mü'min; bazısı gayrimü'min, gayrimüslim, nasipsiz...

Peygamber-i zîşân Efendimiz, o Sultânü'l-enbiyâ, o ekin bitmez Mekke kayalık dağları arasında dünyaya gelip peygamber olunca, o da *Lâ ilâhe illallah* bayrağını küfrün tepesine dikmek, küfrü müzmahil kılmak, küfrü yok etmek için aldığı emir icabı çalıştı.

أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ

Efdalü mâ kultü ene ve'n-nebiyyüne min kablî lâ ilâhe illallâhu vahdehû lâ şerîke leh.

“Benim ve benden önceki bütün peygamberlerin söylediği sözlerin en faziletlisi, en güzeli, en yücesi, en yükseği, *Lâ ilâhe illallâhu vahdehû lâ şerîke leh* sözüdür.”¹

Lâ ilâhe illallah “Allah’tan başka ilah yok, o var...” *Vahdehû* “O tektir.” *Lâ şerîke lehû* “O’nun mülkünde şerîki, ortağı, misli,

---

¹Mâlik, “Kur’ân”, 32; Hac, 246; Abdürrezzâk, IV, 378, hadis no: 8125; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, IV, 284; V, 117.

dengi, küfüvvü, benzeri yoktur.” Allah vardır, şerîki yoktur. Allah’tan sonrası mâsivallahın kıymeti de yoktur. *Lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke leh...* En mühim söz, en yüksek hakikat, en kurtarıcı ip, en sağlam sarılacak kulp budur. Buna sarılan cennete gider, Allah’ın rızasına erer, iki cihan saadetine nâil olur.

Peygamber Efendimiz, hayatı boyunca bu uğurda çalıştı. Arap Yarımadası’ndan küfrü söktü. Müşrikler Kâbe’nin içine 360 tane put koymuşken putları kırdı, Kâbe’yi temizledi, Arap Yarımada’sından puta tapıcılığı kökleyip attı. İmanı yerleştirdi. Kıyamete kadar da şirkin oraya girmesinden şeytanın ümidini kesmesine yol açacak bir çalışma gösterdi. Kendi hayatında *Lâ ilâhe illallah*’ı herkes kabul etsin diye Tebuk’e kadar sefer yaptı. Yazın sıcağında, güneşin altında 699 km. yolu yaya veya atlı güneş altında yürüyüp “Erkek- sen gel!” diye düşmanla çarpışmaya, onun karşısında vuruşmaya gittiler. Oraya kadar gitti, gidemediği yerlere elçi gönderdi. Bizans’a, Sasani sarayına, Mısır hükümdarına, Habeşistan’a elçi gönderdi, İslâm’ın haberini gönderdi, Bahreyn’e gönderdi, o zamanki her

yere gönderdi. Ben Allah'ın resûlüyüm, Allah'ın varlığını, birliğini kabul edin, Allah'a iman edin, Allah'ın kulu olun, Allah'ın bana indirdiği Kur'an-ı Kerîm'i okuyun, Allah'ın emrini tutun, küfrü şirki bırakın diye çalıştı. O zaman dünya üzerinde iki büyük merkez meşhur...

1. Sâsânî İmparatorluğu...

Ateşe tapıyorlar. Yezdan ve Ehrimen... Ateş/nur tanrısı ve zulmet tanrısı diye iki tanrı düşünüyorlar. Düalizm deniliyor.

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

*Velem yekûn lehû küfüven ehad.*²

Allah'ın karşısında durabilecek dengi bir başka taraf var mı, karşı taraf var mı?.. Mümkün mü?.. Allahu Teâlâ hazretlerinin emrine, fermânına karşı çıkabilecek bir başka güç var mı?.. Öyle şey olur mu?..

Efendim işte, hani şeytan var, kâfir var...

---

² 112/İhlas, 4. "Hiçbir şey O'na denk (ve benzer) değildir."

Allah dilese kahreder ama imtihan olduğu için serbest bırakmış. Ondan yapıyorlar. Yoksa hiçbirisi de Allah'ın karşısında bir kuvvet değil...

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ
يَتَوَكَّلُونَ

*Innehû leyse lehû sultânün ale'llezîne âmenû ve alâ rabbihim yetevakkelûn.*³

Şu şeytan denilen mahlûkun saltanatı, gücü ve kuvveti yok. İman edenlere dış geçirecek, söz geçirecek bir hali yok. Rabbine tevekkül edenlere bir tesiri yok... Sadece söylüyor. Ancak vesvese veriyor, “Şöyle yap, böyle yap!” diye kandırmaya çalışıyor. Kanma!..

Allah ona da müsaade etmese, onu da yapamazdı. Ama;

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

*Kâle rabbi feenzırnî ilâ yevmi yüb'asûn.*⁴

---

³ 16/Nahl, 99. “Gerçek şu ki inananlara ve Rablerine güvenip dayananlara onun tesir gücü yoktur.”

“Bana mühlet ver yâ Rabbi! Bu insanların ba’sü ba’de’l-mevt olup da tekrar huzuruna geleceği zamana kadar bana serbestlik tanı, ben de onları aldatayım!” dedi.

Allah fırsat verdiğinden şeytan o faaliyeti gösteriyor ama gücü yok!.. Kabahat şeytana uyanın, şeytanın vesvesesine kananın... Şeytan sadece vesvese veriyor. Allah;

“Bakalım, kulum şeytanın sözünü mü dinleyecek, Rahman’ın yoluna mı gidecek?.. Rahman’ın hizbine mi gelecek, şeytanın hizbine mi gidecek?..” diye konuşturuyor.

Bir Sâsânîler vardı, ateşe, nura, zulmete tapıyorlardı. Ahuramazda veya Hürmüz denilen tanrıları vardı. Ehrimen denilen cehennem tanrıları, yıkılasıca inançları vardı.

2. Bizans vardı.

Ehl-i Kitab idi. Hz. İsa’ya tâbi insanlar idi ama imanlarını kaybetmişlerdi. İkona, put, heykel yapıyorlar ve ona tapıyorlardı. Teslis’e kaymışlardı. İznik Konsili’nde oturmuşlar, kalkmışlar, konuşmuşlar, doğru akîdeyi bula-

---

⁴ 15/Hicr, 36; 38/Sâd, 79.

mamışlar, yanlış inanca saplanmışlardı. İnançları bozuktu.

Müslümanlar Sâsânî İmparatorluğu'nu çatır çatır yıkıp geçtiler, ezip geçtiler. İran'ı geçtiler, Horasan'ı geçtiler, Mâverâünnehr'e girdiler, Mâverâünnehr'den öteye geçtiler. Hindistan'a gittiler, Çin'e ulaştılar... Kuzeylere, uçsuz bucaksız yerlere gittiler. Afrika'ya geçtiler. Afrika'da Atlas Okyanusu'na kadar uzanan bir İslâm imparatorluğu kurdular. Afrika'nın sahilleri Dârüsselâm gibi güzel isimlerle isimlenen İslâm şehirleri oldu. İslâm Hindistan'dan Hind-i Çin'e kadar uzandı. O zaman, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* müslümanlara hedef gösterdi... Bir bilgi verdi, bir müjde verdi:

لَتُفْتَحَنَّ الْقُسْطَنُطِينِيَّةُ فَلَنِعْمَ الْأَمِيرُ أَمِيرُهَا وَلَنِعْمَ
الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ

*Letüftehanne'l-Kostantîniyyetü fe-
leni'me'l-emîru emîruhâ ve-leni'mel-ceyşü
zâlike'l-ceyş.*⁵

---

⁵ Buhârî, *et-Târîhu'l-kebîr*, II, 38; Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, IV, 335, hadis no: 18977; İbni Asâkir, *Târîhu Dımaşk*, 58,

“Şu Bizans’ın merkezi olan, çok uzaktaki Kostantıniyye şehri var ya, mutlaka ve mutlaka müslümanlar tarafından fetholunacak!” dedi.

“Le” tekit edatıdır. “Tüftehu” “fetholunacak” demektir. Başına “le” gelince, “mutlaka; tekitli söylüyorum, gerçek söylüyorum, mutlaka fetholunacak” demektir. Sonra, sonuna “nûn-ı te’kîd-i sakîle”, iki tane “nun” gelmiş.

“Bu ne demek?..”

“İstanbul şeksiz şüphesiz, mutlaka, muhakkak müslümanların eline geçecektir!” demek...

“Mutlaka fetholunacak! Olacak bu!..” dedi, Peygamber Efendimiz...

“Ne zaman söyledi?..”

Müşriklerin müslümanlara zulmettiği zaman söyledi. Savaştıkları zaman söyledi, bir avuç oldukları zaman söyledi. Daha “Bu kâfirlerden nasıl kurtulacağız?” diye uğraştıkları, cihat ettikleri zaman söyledi. “Ya resûlallah

---

35; Hâkim, IV, 468, hadis no: 8300; Heysemî, *Mecmau’z-zevâid*, VI, 323.

dua et de; Allah kahretsin bu insanları.” dedikleri zaman; “Siz sabretmiyorsunuz, sabredin. Bu din yayılacak, okyanusları geçecek, okyanusların ötelere varacak.” diye bildirdi. Çünkü Allah’ın resûlü, Hakk’ın hak elçisi, hakkın sahibi, hakkı söyleyen, yalan yanlış söylemeyen, Allah’ın elçisi olduğu için böyle bildirdi. Kesin söyledi. Doğru bir hadîs-i şerîftir. Tahkik edilmiştir, doğrudur.

“*Fe-leni’me’l-emîru emîruhâ.*” “Ne iyi komutandır, o ordunun komutanı...”

“*Ve-leni’me’l-ceyşü zâlike’l-ceyş.*” “Ve o ordu ne güzel ordudur, ne mübarek ordudur.”

Bu İstanbul’u fethedecek komutana sevgisini, methini söyledi.

“Ne iyi komutandır o komutan, ne iyi ordudur o ordu!..” dedi.

Resûlüllah bir iltifat etmiş, iltifatına canlar fedâ...

Herkes o nimete, o devlete, o saadete ermek için çırpındı.

Peygamber Efendimiz Hayber’in karşısında durdukları zaman da;

“Ben yarın sabah İslâm’ın sancağını içinizden bir şahsın eline vereceğim. Öyle bir şahsa vereceğim ki Allah onu sever, o Allah’ı sever!” buyurdu.

Gece herkes kıvrandı, uykusu kaçtı... Allah’ın sevdiği, Allah’ı seven bir insan şerefine ermiş olmayı herkes istedi.

Hz. Ömer;

“Ömrümde hiçbir şeyi o kadar arzu etmedim. ‘Yarın sabah şu bayrağı Resûlullah bana verse de, o iltifata ben ermiş olsam!’ diye canım çok istedi.” diyor.

Herkes gece heyecandan kıvrandı...

Ertesi gün şöyle bakındığı zaman, herkes, “Beni Resûlullah kalabalıktan görsün, sen al bayrağı desin!” diye parmaklarının ucunda doğrularak kalkmış. Herkese baktı da Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*;

“Ali nerede?..” dedi.

“Yâ Resûlallah! Gözlerinde muazzam ağrı var, çok ağrıyor... Çadırda...” dediler.

“Çağırın onu!..” dedi.

Hz. Ali radiyallahu *anh ve kerramallâhu* *veche*'nin eline bayrağı verdi. Allah'ın sevdiği, kendisi de Allah'ın âşığı olan Hz. Ali Hayber kalesini fethetti.⁶

Perygamber Efendimiz, "İstanbul mutlaka fetholunacaktır. Ne iyi komutandır o komutan, ne iyi ordudur o ordu!.." buyurmuştu. Bu iltifata ermek için nice mücahitler canlarını verdiler.

Şu İstanbul, Resûlüllah'ın o iltifatına biz erelim diye 28 defa kuşatılmış... Emevîler zamanında kaç tane ordu geldi. Gemilerle denizden, karadan, çarpışarak, uğraşarak, didinerek İstanbul'a geldiler. Çarpıştılar olmadı. Karşı tarafta, Galata'da Arap Camii diye cami kurdular, koloni kurdular, uğraştılar, didindiler.

"Kime nasip oldu?.."

İstanbul'u fethetmek Fatih Sultan Muhammed cennetmekân hazretlerine nasip oldu.

"Nasıl bir insan?.."

---

⁶Buhârî, "Cihâd", 101, 141; "Fezâilü's-sahâbe", 9; "Meğâzî", 36; Müslim, "Fezâilü's-sahâbe", 34.

Resûlullah'ın methettiği, “ne güzel komutan” dediği insan... Asırlar önceden iltifat ettiği kişi... Yirmi iki-yirmi üç yaşında bir genç...

Siz kendi yaşınızı düşünün, kaç yaşında olduğunuzu düşünün; ondan sonra Fatih'i öyle düşünün...

Sahabeden nice insanlar fethetmek için buraya geldi. En meşhurları Hâlid b. Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri... Eyüb semtine adını veren, camisi olan, Peygamber Efendimiz'in mihamdârı, ev sahipliği yapmış, misafir etmiş;⁷ kurrâ hafız, Medine'nin camiinin imamlığını yapmış, Medine'nin valiliğini yapmış, büyük mücahit, vahiy kâtibi, Resûlullah'a vahiy geldiği zaman vahiy yazmış insan...

Ebû Eyyûb el-Ensârî... Bizim başımızın tacı, bulunmaz insan...

O da bir efsâne... O da ciltlere sığmayan meziyetleri olan muazzam bir insan...

---

⁷Saîd b. Mansûr, *Sünen*, II, 347, hadis no: 2978; İbni Asâkir, *Târîhu Dımaşk*, XI, 14; İbnü'l-Esîr, *Üsdü'l-ğâbe*, II, 121, trc. no: 1361. Heysemî, *Mecmau'z-zevâid*, VI, 79.

Fetih Fatih Sultan Muhammed Han'a nasip oldu.

“Neden?..”

Çünkü buraya bizim dedelerimiz zaten Allah'ın dinine hizmet için gelmişlerdi. Yerleri yurtları vardı. Senin yerin yurdun varken başka yer yurt arar mısın?.. Horasan vardı, Buhara vardı, Semerkand vardı, İran vardı... Bütün buralar onların yerleriyken, kefeni başına sarık diye dolayıp;

“Ölürsem beni buna sarsınlar!” diye, “Savaş olmadan emr-i Hak vâki olur, ölürüm, kefen lazım olur.” diye, kefenini başına sarık diye sarıp, eşle dostla helâlleşip buraya cihad geliyorlardı.

Şimdi bazı arkadaşlarla karşılaşıyorum;

“Hocam, canım istiyor ki helâlleşeyim, anamın babamın elini öpeyim, gideyim Çeçenistan'a... Şu kâfirlerle çarpışayım, çarpışayım, şehit olayım!” diyor.

Öyle geldiler buraya... Ahmed-i Yesevî hazretleri gönderdi.

“Gidin Anadolu'ya, oraları fethedin!” dedi.

Dervişleri, halifeleri, şeyhleri gönderdi. Onların müridleri bayraklarıyla geldiler. Hicaz'da tavaf ederken bayrak tuttıkları gibi bayraklarıyla, davullarıyla buralara geldiler ve öyle yerleştiler. Ölmeye geldiler, yaşama-ya gelmediler, güzel manzaralı bir göl kenarı, deniz kenarı bulalım da, köşk kuralım da sefa sürelim diye gelmediler. Ölelim de Allah'ın rızasını kazanalım diye geldiler. Şehit olalım da cennete girelim diye geldiler. Şehit olmaya, can vermeye geldiler. Bu diyarları çok zor savaşlardan sonra aldılar. 1071'den 1453 kadar. 1471 olsa 400 sene edecek. Muazzam yıllar, muazzam zamanlar geçti. Buranın ahalişi de buraları hemen teslim etmedi... Ama müslümanlar cihad ede ede, anlata anlata, çalışa çalışa; kale kale, şehir şehir, belde belde fethettiler.

Rumeli'ye geçtiler, Rumeli'yi fethettiler. Ta ileriye kadar gittiler, burası kaldı. Çünkü kalın duvarları var... Duvarların önünde hendekler var... Hendeklerin içinde su var... İç duvarlar var... Öteki ordular fethedememiş.

Bunların enteresan ziftli bir ateşleri vardı. Yaklaşanların üstüne kazanla döküyorlar-

dı, suda sönmüyordu. Suda sönmeyen “Rum Ateşi” denilen ateşleri vardı. Yanıyorlardı, kaleye tırmanamıyorlardı.

“Fatih Sultan Mehmed Han kaç tane yabancı lisan biliyordu?”

Türkçe, Arapça, Rumca, Bulgarca, Latince vs. vs. Çalıştı, düşündü, plan yaptı, proje yaptı. “Ben bunların tepesinden topları nasıl aşırıyorum?” diye usta buldu, uzun toplar döktürdü. Ne kadar uzağa, kimbilir, ne kadar ağırlıktaki gülleleri atacak muazzam toplar döktürdü. Gidin, Ayasofya Camii’nin arkasında meydandaki topları görün!

O topları yaptı. Onlar için barutlar biriktirdi. İçine kürek kürek barut atıyorlar. Bu taraftan tutuşturuyorlar, öbür taraftan muazzam bir gümbürtüyle, çatlamadan patlamadan koca gülle gidiyor; surlara güm diye vurduğu zaman, duvarlar çatır çatır çatlıyordu. Koca surlar sallanıyor, çatlıyordu. “Evet müslümanlar kahramandır, mücahittir, çarpıştılar yendiler...” Fakat bu iş o kadar kolay değil...

“Çanakkale harbi nasıl oldu?” diye oradaki bir köylüye sorduk... Savaşa katılmış. Hocamız’a anlatırken;

“Ben de katıldım. Tariflere sığmaz Hocam!” dedi... “Düşmanla gırtlak gırtlığa geliyorsun, sarılıyorsun birbirinle mücadele için... Ya sen onu öldüreceksin, ya o seni öldürecek!.. Ölüm kalım mücadelesi... Korkunç bir şey, tariflere sığmaz!” dedi.

Bir savaşın kazanılması kolay olmuyor. Varna’da, 1444 tarihinde, II. Murad zafer kazanmış. Bin dört yüz’lü yıllarda I. Kosova, II. Kosova zaferleri...

Bu insanlara karşı zafer kolay kazanılmıyor. Şimdi de öyle... Uğraşıyorsun, kolay değil... Ama mühim olan, hedef: “Küfrün merkezini ele geçireceğim, küfrü destekleyecek merkez kalmayacak!” diyeceğiz. Ana merkez ele geçecek!

Peygamber Efendimiz, “Adana’yı, Antakya’yı, Halep’i fethedeceksiniz.” demedi, “İstanbul fetholunacaktır!” dedi.

“Niçin?..”

İstanbul küfrün merkezi idi.

Kur’ân-ı Kerîm’de;

فَقَاتِلُوا أئِمَّةَ الْكُفْرِ

“Küfrün önderleri ile çarpışın!” buyuruyor. Ayak takımı yola gelir. Sen tepesindeki herifi tepelersen ayak takımı ıslah olur. Kandırılmıştır, onun peşinden sürükleniyordur... Küfrün önderini, küfrün merkezini, küfrün ana kaynağını ele geçirmek müslümanların idealiydi. Küfrün merkezi olan İstanbul'u ele geçirdiler.

Fatih Sultan Mehmed'in yapamadığı ikinci bir gayesi vardı. İkinci gayesi, küfrün öteki merkezi olan Roma'yı fethetmekti.⁹ Roma'yı fethedecekti, onun hazırlığını yapıyordu. İstanbul'u fethetti, Roma'yı fethetme hazırlığına geçti. İtalya'nın güneyinde Otranto kalesini almıştı. Asker göndermişti, donanma göndermişti. İtalya'nın çizmesinin topuk kısmı

---

⁸ 9/Tevbe, 12.

⁹ Roma'nın fethini de Hz. Peygamber müjdelemiştir. Hatta sahabe Peygamberimiz'e “Hangisi önce fethedilecektir?” şeklinde bir soru da sormuştur. Bk. İbni Ebû Şeybe, IV, 219, hadis no: 19463; Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, II, 176, hadis no: 6645; Dârimî, “Mukaddime”, 43, hadis no: 486; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, XVII, 15, 21, hadis no: 9, 29; Hâkim, IV, 468, 530, 553, 598, hadis no: 8301, 8550, 8662.

Osmanlılar'ın eline geçmişti. Toranto veya Otranto kalesi müslümanların eline geçmişti, hazırlık yapıyorlardı.

“Neden?..”

Küfrün merkezine yumruğu patlatırsın, yüzü darmadağın olur, beyni parçalanır; küfrün kuvveti kalmaz!

“Neresi küfür?..”

Lekad keferellezîne kâlû innallâhe sâlisu selasetin. Allah üçtür diyenler kâfir oldu. Nasıl üç dediler. Hâşa sümme hâşa! “Bir baba tanrı var, bir oğul var, bir ruhu'l kudüs var.” dediler. Meryem validemize tanrının annesi dediler. Hâşa sümme hâşa! *Lekad keferellezîne kâlû innallâhe sâlisu selasetin.* Allah üçün biridir diyenler, üç akidesini, trinitiyi, teslis akidesini kabul edenler kâfir. Küfrün merkezi o.

Lekad keferellezîne kâlû innallâhe huvel mesihubnu meryem.

“Meryem'in oğlu Mesih tanrıdır diyenler kâfir oldular.”

“Neden?..”

Allah'ın peygamberine, kuluna tanrılık izafe ettikleri için onlar da kâfir...

Onun merkezine vurmak istedi. Burada vurdu, Bizans'ı yıktı, İslâm'ı buraya soktu. Hayatının son emeli, yapmak istediği ikinci iş, Roma'yı fethetmekti. Roma'yı fethetmek için hazırlanırken zehirlendi, şehit oldu, vefat etti. O nasip olmadı.

Ondan sonra gelenlerin hayatları da ibretli...

Oğlu Sultan Bayezid, öteki oğlu Cem Sultan... İhtilâfa düştüler vs.

Burada küfrü yenmek için, Allah rızası için cihad ettiler. Korkuyorlardı, kolay değildi. Avrupa ondan önce, kaç sefer Haçlı ordusu tertip etmişti. Selçuklular zamanında, kaç defa Anadolu'yu çiğneyip, Adana'dan, Antakya'dan geçip Kudüs'ü, Urfa'yı almıştı. Antakya'da, Kudüs'te krallık kurmuşlardı. Urfa'da hıristiyan krallığı kurmuşlardı.

Kolay değil... Koca Avrupa, kalabalık nüfus, toplanıp geliyorlardı. Yine gelebilir diye korkuyorlardı. Ama müslüman mücahittir, ölümden korkmaz!.. Korkmaz ama tedbir

var... Çanakkale Boğazı'nda tedbir aldı. Çanakkale Boğazı'na giderseniz, Çanakkale şehrinin orada, Anadolu tarafında Fatih Sultan Mehmed Han'ın yaptırdığı bir kale var... Karşısında da Kilitbahir var... Kilid-i Bahir; denizi kilitleyen kale... Bu tarafta bir kale, öbür tarafta bir kale...

“Kim yaptırmış?..”

Fatih Sultan Muhammed Han yaptırmış.

“Niçin yaptırmış?..”

Çanakkale Boğazı'ndan düşman gemisi geçemesin; geçerse bombalansın, bu tarafa yardım getiremesin diye...

Sonra, Anadolu Hisarı'nın karşısında, üç ayda üç paşaya taksimat yapıp “Burada kale yapacaksınız!” dedi, Rumeli Hisarı'nı yaptırdı. Orayı üç ayda yaptılar... Birbiriyle yarıştılar, üç ayda o koca kaleyi yaptılar. Boğazın iki tarafından geçen gemilere dur dedikleri zaman, duruyordu. Bir tanesi durmak istemedi, denemek istedi, bir şey yapamayacaklarını sanıp geçmeye kalktı. Bir top attılar, batırdılar. Anlaşıldı ki bu kalelerin önünden düşman askeri geçemez!

O tedbirleri aldı, topları döktü, çalışmalarını yaptı, uğraştı, didindi.

“Gaye ne?..”

Resûlullah'ın iltifatına ermek...

Resûlullah'ın emrini, İslâm'ın hedefini bilen ulemâ teşvik etti. Kaç sefer;

“Olmuyor, bak aylardır muhasara ediyoruz, fethedemiyoruz!” diye bu muhasarayı kaldırmak istedikçe, Akşemseddin diretti;

“Kaldırmayacaksınız, devam edeceksin! Fetih olacak, korkma, müjde var, sana nasip olacak!..” diye söyledi.

Ve 29 Mayıs 1453 senesinde, 857 Hicrî yılında İstanbul'u “Allahu Ekber” sesleriyle, tekbirlerle, *Lâ ilâhe illallah*'larla Allah'ın mü'min, muvahhid, mücahit, mübarek, cennetlik kulları fethettiler.

Vur pençe-i Alî'deki şemşîr aşkına

Gülbangi âsmânı tutan pîr aşkına

Ey leşker-i müfettihü'l-ebvâb vur bugün

Feth-i mübîni zâmin o tebşîr aşkına

*

Son savletinle vur ki açılınsın bu sûrlar

Fecr-i hüçûm içindeki Tekbîr aşkına.¹⁰

Bak, İslâm'ın ruhunu bilen şair, nasıl ifade ediyor. Yeniçeri'ye gazel yazmış. Şair ama kalbi çalışıyor. Müslümanın hedefini, halkın nereden gelip nereye gittiğini biliyor. Orta Asya'dan gelmişiz, mü'miniz, ehl-i tevhidiz. Küfrü yeryüzünden silmeye gelmiş, küfrün merkezini yıkmışız. "Olmaz böyle şey!" demişiz, "Allah'a, doğru inanın!" demişiz. "Böyle yanlış inanç, böyle kâfirlik olmaz!" demişiz. Buraya İslâm'ı hakim kılmışız.

Arnavutluk'a kadar gitti.

Fatih Sultan Mehmed zamanında Belgrad'a kadar Balkanlar fetholdü.

Bütün bunlardan bizim çok ibret almamız; bu olayları, hadiseleri unutmamamız, gayeyi şaşırmamamız lazım!..

Peygamber-i zîşânımız *sallallahu aleyhi ve sellem* çok vefalı bir insandı. Çok hatırnüvaz, hatır kollayan ve kendisine yapılan iyilikleri daima iyilikle karşılayan, devam

---

¹⁰ Yahya Kemal, *Eski Şiirin Rüzgârıyla*, s. 27-28.

ettiren bir insandı. Medine'ye geldiği zaman Kuba köyünde gecelemiş, ondan sonra Medine'ye gelmiş... Her cumartesi Kuba'ya ziyarette giderdi. Mekâna bile vefası var...

Hız. Hatice'nin dostlarını daima kollardı. Kendi süt annesini daima arardı. Akralarını arar sorardı. Böyle iyi şeylerin hatırasını canlı tutardı. Bizim de mâzimizi unutmamamız lazım!..

“Biz kimlerin evlatlarıyız, biz neyiz, Allah'ın nasıl bir kuluyuz?.. Müslümanız, Müslümanlığın hedefi ne?.. Biz buraya niye gelmişiz, burada nasıl yaşıyoruz?.. Biz bu topraklarda doğduk ama bu topraklar eskiden bizim değildi; nasıl bizim oldu?..”

Gidin Fatih Sultan Mehmed Han'ın kabrine bakın! Fatih Camii'nin önünde... Bakın, görün, başka yerlerle mukayese edin!..

Bizim vefa göstermemiz lazım!..

Ahmed-i Yesevî hazretlerini su gibi bilmemiz lazım!.. Hikmetlerini herkesin okuması lazım!.. Dedelerimizi buraya Ahmed-i Yesevî hazretleri göndermiş. Hedefi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* göstermiş; onlar

da, “Cihad edin!” diye halkı, müridlerini, kendisinin sözünü dinleyen insanları bu tarafa yöneltmişler. Evliyâullah, ulemâ devletin ricâlini, askerinin başındaki komutanları, “Şunu yapacaksınız! Şu tarafa gideceksiniz! Bunu yapmanız lazım!” diye öğretmişler, sevk etmişler, yöneltmişler, hedef göstermişler. Allah’ın dinine hizmet etmeyi gaye bilmişler. Şimdi biz onların o sözlerini hiç unutmamalıyız.

I. Murad, Murad-ı Hüdâvendigâr, Fatih’in dedesinin dedesi Kosova’ya kadar gitmiş... Bakmış ki Sırp lar, Avrupalılar büyük bir ordu toplamış karşısına gelmişler... Kendisinin mücahitlerinin sayısı az, karşı taraf çok kalabalık... Yabancı bir diyarda... Elini açmış;

“Yâ Rabbi! Beni bu diyarda, bu kâfirlerin karşısında mağlup düşürme!.. Eğer askerim bu düşmanın karşısında mağlup olursa, bir daha buralarda sana ibadet edilmez, *Lâ ilâhe illallah* denmez. Bu adamlar haça taparlar, puta taparlar; sana ibadet edilmez. Ordum galip olsun, ben can derdinde, şan derdinde, ganimet derdinde değilim canım fedâ olsun!” demiş.

Böyle dua etmiş. Bu duayı unutmamamız lazım!.. Dünya saltanatı peşinde olan insan, bu sözü söylemez. Bu sözün üstüne bastırmamız, bu sözü çerçeveletmemiz lazım!..

“Benim canım fedâ olsun, yeter ki müslümanlar galip olsun!.. Burada ‘Allah’ denilsin, *Lâ ilâhe illallah* denilsin!..”

Mehmed Âkif’in;

Bu ezanlar ki şهادetleri dînin temeli

Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli dediği gibi.

“Bu *Lâ ilâhe illallah* burada söylensin, sönmesin!” diye dua etti. “Canım fedâ olsun!” dedi, Allah duasını kabul etti. Savaşı kazandıktan, savaş bittikten sonra, otağında, birisi ustalıkla, hainlikle, “Bir şey söyleyeceğim.” diyerek yanına yanaşıp ani hareketle onu yaraladı, şehit etti, öldürdü.

Adamların gayesi saray değildi. O mübarek insanların, Allah ehli insanların gayesi arazi kazanmak değildi. Arazileri vardı yeter de artardı. İnsanın beş-on dönüm yeri oldu mu, bakamıyor bile... Doğru düzgün bakamıyor, imar bile edemiyor. Arazi, hazine, para

derdinde değillerdi. “Canım fedâ olsun, yeter ki ben Allah’ın dinine hizmet edeyim!” düşüncesi içindeydiler.

Bu sultanların unvanlarını söylemiyorlar.

“Sultânü’l-guzâti ve’l-mücâhidîn.” Bunların unvanı bu... Bunlar gazilerin, mücahitlerin sultanı... Buraya gelmişler, burada Allah yolunda gazâ ediyorlar, cihad ediyorlar. Onların başkanı bunlar... Osman-ı Gazi, Orhan-ı Gazi diyorlar.

Gazi, “gazâ edip Allah yolunda cihad etmiş insan” demektir... Unvanları buydu. Bunlar bununla iftihar ediyorlardı.

Bak bu sultanın ismi de Fatih... Sultan Muhammed demiyor, Fatih diyor. “Fetheden, İstanbul’u alan...” Bunların gayeleri dünya değildi.

İmtisâl-i “Câhidû-fi’llâh” olubdur niyyetim

Dîn-i İslâm’ın mücerred gayretidir gayretim

Fazl-ı Hakk u himmet-i cünd-i ricâlullâh ile

Ehl-i küfrü serteser kahreylemektir niyyetim

diye. Ondan sonraki Avcı Mehmed'in şiiri olduğu söyleniyor bu ama "Allah yolunda cihad edin!" diye Allah emretmiş. Ben de namazı kıldırırken size okudum:

وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ

Ve câhidû fillâhi hakka cihâdihî.

"Allah'ın yolunda hakkıyla cihad edin, tam cihad edin!"¹¹ buyuruluyor.

Allah bize bir can vermiş; hepimiz yaşıyoruz.

"Bu canı, bu hayatı veren kim?.."

Allah...

وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ

*Vallâhu yuhyî ve yumît.*¹²

Hayatı veren Allah... Öldüren de Allah... Öldüren ok mu, tabanca mı, kâfir mi, falanca mı, filanca mı?.. Değil. Öldüren, hayatı bitir-

¹¹ 22/Hac, 78.

¹² 3/Âl-i İmrân, 156.

ren Allah; hayatı veren Allah... Hayatın miktarını da alnına yazan Allah...

“Hz. İbrahim’i Nemrud öldürebildi mi?..”
Öldürmek istedi. “Öldürün bunu!” dedi.

حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ

Harrikûhu ve’nsurû âliheteküm.

“Bu madem putları kırdı. Yakın bunu da tanrılarınıza yardım etmiş olun!”¹³ dediler. O kadar odunları yığdılar, tutuşturdular. Hz. İbrahim’i içine attılar. Yakamadılar. Allah öldürmeyince, bir insan ölmez. Allah bir insanın ölmesini yazdığı zaman da, öleceği zaman da, cümle tabîbân-ı cihân başına toplansa, onun ömrünü uzatamaz; o zaman da ölür. Öleceği zaman, vâdesi yettiği zaman;

فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا

يَسْتَقْدِمُونَ

*Fe izâ câe ecelühüm lâ yeste’hirûne sâaten ve lâ yestakdimûn.*¹⁴

¹³ 21/Enbiyâ, 68.

¹⁴ 7/A’raf, 34; 16/Nahl, 61.

Biraz geriye gitmez, biraz öne gelmez; o anda ölür. Bu bizim Kur'ân-ı Kerîm'den gelen inancımız...

Allahu Teâlâ'nın Esmâ-i Hüsnâsı'ndan birisi "Muhyî"; "hayatı veren, yaşatan..." Bir tanesi de "Mümît"; "ölümü nasip eden, öldüren..." Ölüm Allah'tan, hayat Allah'tan... Ölüm Allah'ın emri, Allah'ın tayin ettiği zamanda...

Bizim dedelerimiz bu hakikatleri bildiklerinden ölümden korkmamışlar. Zaten ölümden korkmanın ölmemeye bir yararı yok, ölmemeyi sağlamıyor. Ölümden korkuyorsun, öleceksen yine ölüyorsun. Adam falanca yerden ölümden kaçıyor, filanca yerde ölüyor. Ecel geldiği zaman çare yok...

b. Biz Ahmed-i Yesevi Hz. Torunlarıyız

"Bu mübarekler ne yaptılar?.."

Allah yolunda cihad ettiler.

"Biz şimdi kimiz?.."

Biz de Ahmed-i Yesevî hazretlerinin, İstanbul'u fetheden Fatihler'in, şehitlerin, gazilerin torunlarıyız. Ama İslâm'ı, hayatın gayesini, hayatta yapmamız gereken hedefi

unutmuşuz. Küfrün merkezini tahrip etme işini yapmıyoruz, düşünmüyoruz, planlamıyoruz. “Eimme-i küfr”ü yok etmeyi, onları ortadan kaldırmayı düşünmüyoruz. İslâm’ı yaymayı, üzerimize düşen vazifeyi yapmıyoruz.

Ölmüş, şehit olmuşlar. Cennetlik olmuşlar. Şehit, daha kanının ilk damlası yere damlarken gözünden perdeler kaldırılır, cenneteki makamı kendisine gösterilir. Şehit, hem kendisi cennetliktir hem de ehl-i beytinden, etrafından nice tanıdığına şefaath eder. “Yâ Rabbi, bunları da cennete dahil eyle!” diye şefaath edip, onların da cennete girmesine vesile olur.

Şehit olmak büyük bir nimettir. Şehit olmak büyük bir devlettir. Şehit olmak bir gayedir. Şehit olmak müslüman için bir idealdir. Onun için İmam Câfer-i Sâdık hazretleri şöyle dua ediyor:

اللَّهُمَّ أَحْيِنِي سَعِيدًا وَأَمِتْنِي شَهِيدًا

Allahümme ahyînî saîden ve emitnî şehîden.

“Yâ Rabbi! Sen beni said bir kul olarak; sana mutî, mü’min bir kul olarak yaşat! Şehit

olarak öldür!.."15 Şekâvet ehlinden, eşkıyâ zümresinden değil de, süedâ zümresinden, said bir kul olarak yaşat! Bana sevdiğin bir kul olarak, cennetlik olarak ömür sürdür!.. Said olarak yaşat, şehit olarak öldür!..

Şehitlik bir gayedir. Şehit olmak bir idealdir. Şehit olmak herkesin arzusunun ana gayesi olması lazım!..

c. Şehitlik Bir Gayedir

Bu mübarekler bunu bildiler, bunun için çalıştılar. Ehlullah, evliyâullah, ricâlullah olarak... Her birisi mübarek insanlar olarak... Bir vakit namazını kazaya bırakmamış insanlar olarak... Gusülsüz, abdestsiz gezmemiş insanlar olarak...

Düşmana saldırırken "Allah Allah Allah Allah" diye zikir ede ede yürümüş olan insanlar... "Zikrederken canımı vereyim, Allah derken ruhumu teslim edeyim!" diye çalışmış insanlar...

---

¹⁵ Bu söz Hz. Osman'a atfedilir. İbni Abbas'tan nakledilen rivayette Hz. Osman'ın yüzüğünün kaşında bu cümlenin yazılı olduğu ve bu duanın gerçekleştiği ifade edilmiştir. Bk. Hâkim, III, 114, hadis no: 4566.

Tabii onlar en yüksek makamı buldular.
Onların bize ihtiyaçları yok...

Bismillâhirrahmânirrahîm.

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ
أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ

يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ

*Ve lâ tahsebenne'llezîne kutilû fî
sebîlli'llâhi emvâten bel ahyâün inde rabbi-
him yürzakûn.*¹⁶

*Yestebşirûne bi-ni'metin mina'llâhi ve
fadlin.*¹⁷

“Allah yolunda savaşırken öldürülen kim-
seleri ölü sanmayın! Bilakis onlar hayattadır,
diridir. Rablerinin huzurunda, Rableri tara-
fından kendilerine nimetler verilip, nimetle-
nip duruyorlar. Allah’tan kendilerine verilen
nimetleri, fazlı, ikramı, ihsânı arkadakilere
söylemek istiyorlar.”

Sesleniyorlar;

---

¹⁶ 3/Âl-i İmrân, 169.

¹⁷ 3/Âl-i İmrân, 171.

“Yâhu, çok güzel bir şeymiş bu şehitlik!.. Biz şehit olduk da Allah’ın rahmetine erdik; Allah’ın fazlına, ikrâmına mazhar olduk. Siz de korkmayın, mahzun olmayın, ölümden çekinmeyin!.. Allah yolunda gevşemeyin, Allah yolunda malınızı, canınızı esirgemyin!.. Bu şehitlik çok güzel! Çok büyük mükâfâtlar var!..” diye bizi müjdelemek istediklerini Kur’ân-ı Kerîm bildiriyor... Müjde ediyorlar ama duyacak kulak lazım!..

Bedir harbinden sonra kâfirlerin ölülerini bir kuyuya attılar. Peygamber Efendimiz o kuyunun başına geldi;

“Ey kâfirler!.. Biz Allah’ın bize vaadettiği mükâfâtları bulduk, gördük, erdik. Siz de Allah’ın size söylediği azaplara daldınız mı, mâruz kaldınız mı?.. Siz de o azapları tattınız mı, söyleyin bakalım!..” diye ölmüş insanların leşlerine, cesetlerine seslendi.

Sahabe-i kirâm meraklandılar;

“Yâ Resûlallah! Duyar mı bu adamlar?..” dediler.

Ölmüş, kurumuş, kaskatı kesilmiş, üst üste yığılmışlar, atılmışlar, kuyunun içindeler.

“Sizden iyi duyarlar ama cevap veremezler! Cevap verse de siz duyamazsınız.”¹⁸ buyurdu.

Arada bir perde olduğundan duyulmaz ama duyan duyar. Evliyâullah duyar, bilir, görür ama herkes duymaz.

d. Şehit Dedelerimizin Hayırlı Evlatları Olabilmek

Aziz ve muhterim kardeşlerim!

Şehitler müjdeliyor, bizleri sevdikleri için geride kalan bizlere, evlatlarına;

“Korkmayın, müjdeler olsun! Şehit olursanız, Allah yolunda çalışır, çarpışır, cihad ederseniz, Allah’ın dinine hizmet ederseniz nimet var, ikram var, ihsan var... Mahzun olmak yok, korkuya uğramak yok... Bu tarafta korkulu bir durum yok... Korkmayın, gayret!” diye sesleniyorlar ama onu duyacak kulak lazım!..

“Hayatımı koruyacağım” diye bütün gayemiz yaşamak olmasın!.. Çünkü zaten yaşamak ve ölmek elinizde değil... Gayemiz Allahu Teâlâ hazretlerinin rızasını, Allah’ın sevgisini

---

¹⁸ Buhârî, “Meğâzî”, 7; Müslim, “Cenâiz”, 26.

kazanmak, Allah'ın dinine hizmet etmek olsun!.. Gayeniz iman bayrağını burçlara dikmek olsun... Emeliniz Ulubatlı Hasan olmak olsun... Allah'ın emrini herkese tebliğ etmek, Allah'ın emrini tutturmak olsun!..

Dedelerimiz buralarda şu yüksek surların üstünden merdiven dayayarak, ip kanca sallayarak, tırmanarak, topa tutarak, yarıklardan, yıkıklardan geçerek buraları fethettiler, buraya imanı yerleştirdiler.

Şimdi bu diyarda yaşayan insanlar imana göre yaşıyor mu?.. İstanbul'un nüfusu Fatih Sultan Mehmed Han'ın ve ordusundaki mücahitlerin, şehitlerin, gazilerin isteğine, arzuna, idealine göre yaşıyor mu?.. Yaşıyor musunuz, yaşıyor muyuz?..

Yaşamıyorsak, yaşamıyorlarsa; o zaman, o şehitler üzüyorlar: “Biz niçin şehit olduk, biz neler düşündük, şu bizim evlatların hâline bak!.. Kâfirlik, küfür, şirk yeryüzünden yok olsun diye biz canımızı verdik. Ortada savaş yok, harp yok, darp yok; bunlar kendiliklerinden kâfir oluverdiler. Kıyafetlerini, namuslarını, örtülerini, namazlarını, Kur'an'ı bıraktılar... Allah'ın emrini tutmayı bıraktılar, Al-

lah'ın yasaklarından korkmamaya başladılar... Şeytanın yoluna girdiler...

Rahman yaratmış, Rahman'a kulluk etmeleri lazım; şeytana kulluk ediyorlar!.. Rahman'ın buyruğunu tutmaları lazım; şeytanın emrine girmişler!.. Bu acı bir şeydir. İstanbul'un fethi üzerinden 542 sene geçmiş, fetihten sonra İstanbul'un içine yine kâfir dolmuş, küfür girmiş!..

Bu neden? Bu kimin sorumluluğu? Bundan kim mesul? Vebal kimin?..

Bizim!..

Neden?..

Bu diyarların sahibi biziz!.. Parça parça, hisse hisse İstanbul'un sahibi biziz, Anadolu'nun, Balkanlar'ın, Saraybosna'nın sahibi biziz... Bizim malımız gidiyor, bizim kardeşimiz ölüyor. Kırım'ın, Kafkasya'nın, Kazan'ın sahibi biziz... Viyana'ya kadar bizim... İtalya, Sicilya, Otranto, Mora Yarımadası, Cezayir, Fas, Tunus bizim... Malta'yı fethettik, İspanya bizim, Endülüs bizim... İspanya'da Prene Dağları'nı geçtik de, Fransa'nın ortasına kadar geldik...

İmam Şafiî Efendimiz'in fıkhında güzel bir kâide var:

“Bir yer müslümanların eline geçmiş de, fethedilmişse, orası İslâm diyarıdır; sonradan kâfirlerin eline geçse bile!..”

Neden?

İslâm diyarına kâfirler saldırmış demektir. Müslümanların malıydı, kâfirler saldırdı; orası müslümanların... “Kâfire bak, bizim yerimizde oturuyor!.. Kâfire bak, benim konağıma girmiş!.. Kâfire bak, orada benim tarlamdan, benim ağacımdan elmayı koparıyor; hâin!..” diye gayrete gelmemiz lazım!.. Kıskanmamız lazım!.. “Vay benim elmamı koparıyor kâfir!.. Vay benim şehrimde oturuyor, vay benim suyumu içiyor!.. Orası benimdi!” dememiz lazım!.. Aslında Endülüs bizim, Fransa'nın yarısı bizim...

“*Lâ ilâhe illallah* denilen, cami kurulmuş olan, ezan okunmuş olan yer benim!” diyeceksin, malına sahip olacaksın!.. Malının içine kâfirin, hırsızın girmesine müsaade etmeyeceksin!.. İmanını koruyacaksın, Allah'ın dinine hizmet edeceksin!.. *Lâ ilâhe illallah* bayrağını elinde tutacak, götüreceksin!.. Onlar

oraya kadar götürmüşler, sen Britanya adasına, İsveç'e, Amerika'ya, kutuplara götüreceksin!..

Bakın İslâm diyarı Maverâünnehr'e kadar uzanmış, Seyhun nehrinin ötesine gitmiş. Sonra, öbür taraftan düşmanlar hücum etmişler. Bir kısmı Budist...

Oralarda Budizm yayılmış, Budistler varmış. E, dur bakalım, hadi hayırlısı...

Bir kısmı hıristiyan...

Dur şimdi; Hristiyanlık neredeydi?

Suriye'deydi, Nazuret (Nasara) kasabasıydı.

Hız. İsa nerede yaşadı?

Filistin'de yaşadı.

Bu müslümanların diyarının öbür tarafında, ta Moğolistan'da, Sibiryada Hıristiyanlık ne arıyor? Ne zaman gitmiş oraya?.. Hiç merak ettiniz mi? Hiç araştırdınız mı? Hiç incelediniz mi? Hiç kıskandınız mı? Nasıl olmuş da hıristiyanlar o taraftan müslümanları vurmuşlar?.. Müslümanların batısına ne zaman gel-

mişler?.. Nasıl olmuş da hıristiyan kavimler oradan müslümanlara saldırmışlar?..

Bizim Çinliler kadar gayret-i dîniyemiz yok mu?

O bozkırlardan gelen insanlar şehirlerimize zarar vermesin diye kaç bin kilometre Çin seddi yapmışlar!.. Süleyman Demirel hayran kalmış, “Yâhu ben mühendis olarak hayret ettim!” demiş. Dağların tepesinden, vadilerin içinden, öteki dağın üstünden, öteki dağın ötesine... Kaç bin kilometre?.. Kolay mı?.. Edirne’den Kars’a, Ardahan’a kadar olan mesafenin kaç misli!..

Onlar kâfirken, kendilerini korumak için duvar yapmış, çalışmış, çarpışmışlar da, biz İslâm’ı niye koruyamamışız?.. Tembelliğimizden, çalışmadığımızdan, iyi müslüman olmadığımızdan... *Lâ ilâhe illallah* bayrağına sahip olmadığımızdan, şehitlerin hayırlı evlâdı olmadığımızdan... Allah’a güzel hizmet etmediğimizden... Muhterem kardeşlerim! Böyle Müslümanlık olmaz!..

Belki biz de öleceğiz. Moğolların kâfir olarak İslâm diyarına geldikleri gibi, Bağdat’ı bile istilâ edip, oradaki müslümanları öldürüp

Dicle'yi kırmızı akıttıkları gibi; bizim mukaddes güzel din kitaplarımızı nehre atıp da, nehrin mürekkep akmasını sağladıkları gibi; Sivas'a, Konya'ya geldikleri gibi, - Hristiyanlar, putperestler, Moğollar buralara kadar gelmişler, müslümanları istila etmişler.- Belki biz de böyle bir istilaya uğrayacağız!.. Neden? Çünkü bütün Avrupa ve Amerika İslâm'ın düşmanı!.. İslâm'ı düşman ilan etmiş; gazeteler yazıyor.

Avrupa İslâm'ı düşman ilan etmedi mi?.. “Şimdi bizim düşmanımız Rusya değil, Müslümanlık!” demiyorlar mı?.. “En büyük tehlike İslâm.” demiyor mu? Rusya demiyor mu, İngiltere başbakanı Teacher demiyor mu?.. Amerikalı uzmanlar söylemiyor mu, yazmıyor mu; okumadınız mı?..

İşte Amerika, muhribimize nişan aldı, beş tane askerimizi öldürdü. Şaka mı, gerçek mi?.. Şaka desen ne olacak, gerçek desen ne olacak?..

Hiç mi gayret-i dîniyemize dokunmuyor?.. Hiç mi uyanmıyoruz?.. Biz futbol oynayacak zamanda mıyız?.. Ticaretle uyuyacak

zamanda mıyız?.. Boş vakit geçirecek zamanda mıyız?.. Gülecek zamanda mıyız?..

Selahaddîn-i Eyyubî başına siyah sarık sarmış, gülmemeye azmetmiş. “Kudüs fethedilinceye kadar gülmeyeceğim!” demiş, gülmemiş, yüzü asık, kaşları çatık durmuş. “İslâm’ın üçüncü mukaddes şehri Kudüs, hıristiyanların emrinde!” diye, “Gülmek bana yakışmaz!” demiş.

Biz ne biçim müslümanız?.. Ne biçim şehit evladınız?.. Müslümanlığın ferî, gücü, kuvveti; imanın aşkı, şevki ne oldu?..

Bizim kendimizi düzeltmemiz lazım!..

Ölen kardeşlerimiz şehit oldular. En yüksek mertebeyi buldular, cennetlik oldular. Asıl acınacak olan biziz, biz kendimize acıyalım!.. Bosna’da, Çeçenistan’da ölenlere acımayalım; biz kendimize ağlayalım!.. Bizim Müslümanlığımız Müslümanlık değil... Söylüyoruz, anlatamıyoruz. Birleşin diyoruz, birleştiremiyoruz. Herkes nefsinin, keyfinin, zevkinin derdine düşmüş. Yılbaşı olduğu zaman yer yerinden oynuyor, bir takım şampiyon olduğu zaman kıyamet kopuyor, İslâm gittiği zaman

hiçbir şey olmuyor!.. İman ayaklar altına alındığı zaman hiçbir şey olmuyor!..

Bir milletvekili, "Cuma günü tatil olsun!" deyince, bir sürü adam aleyhine çalışıyor. Ne var bunda, ne olurmuş yani?.. Hıristiyanlar pazar gününü ibadet için tatil yapmıyor mu?.. Suudî Arabistan'da, Suriye'de, Mısır'da cuma günü tatil; sende de öyle olurse ne olur?.. Sen müslüman değil misin?.. Yok inkılaplar elden gidermiş de, devrim kanunlarına aykırı olurmuş da.. Kâfir sen de! Peki o kâfir de sen niye onu destekliyorsun. Niye söylemiyorsun; "Senin bu yaptığın nedir, utanmıyor musun? Laiklikten din hürriyetinden bahsediyorsun. Bu ne biçim din hürriyeti! Din hürriyeti ise bak Hollanda'da herkes herkes serbestlik veriyor, bir şey demiyor." Millet; Hollanda'daki kadar laiklik anlayışın yok mu diyemiyor. Sen ne biçim müslümansın demiyor. Ben müslüman değilim. "Sen müslüman değilsen benim nasıl temsilcim oluyorsun. Ben de sana oy vermiyorum." demiyor. Protesto etmiyor. Ama bir köyün arazisine öteki köyün öküzü girdiği zaman iki tutam ot için, bizim öküzlerimize ot kalmadı diye silahları alıyorlar çar-

pışıyorlar. Böyle Müslümanlık mı olur? Kim kimi aldatıyor, ne biçim iş bu?..

Aklımızı başımıza toplamamız lazım!.. Belki biz de leceğiz. Belki Moğol istilsı gibi bir istilâ gelecek. Sırplar yle istiyor zaten... Yunanlılar da öyle istiyor. Uğraşıyorlar. Bulgaristan'da da şimdi yatsı namazına gidenler, cuma namazı kılanlar fişleniyor. Jivkov zamanındaki terör yine başladı. Çünkü Bulgaristan'da seçim yapılırken Bulgarlar kendi taraftarlarını destekledi ama Türkler kendi aralarında bölündüler, birlik olmadılar. Birlik olmadıkları için de fazla milletvekili ıkaramadılar. İktidar şimdikilerin eline geçti. Birleşselerdi, o zaman Türk Birlik Partisi çok milletvekili çıkaracak, ekseriyet onların eline geçmeyecekti, bu zulüm olmayacaktı. Ne oldu? Bak, müslümanlar yine katliama uğrayacak!..

Bulgar, Yunanlı, Sırp, Rus boş durur mu?.. Balkanlar'dan müslümanları atmak İstanbul'u almak istiyor. Anadolu'dan da atmak istiyor... Kudüs' de, petrol bölgelerini de almak istiyor. "Dünya nüfusu fazla, sen yok

ol!” diyor. Aptal mısın sen?.. Kimi destekleyeceğini bilmiyor musun?..

Bizim, böyle mübarek günlerde meseleyi enine boyuna bir düşünmemiz lazım!.. Tamam, ölebiliriz; ölüm Allah’ın emri... Biz ölmeyecek olduktan sonra, onlar bizi öldüremezler! Biz er gibi durduğumuz, Fatih Sultan Mehmed Han gibi çalıştığımız zaman, hiçbir şey yapamazlar!.. Sen hem Fatih Sultan Mehmed Han gibi müslüman ol hem de Fatih Sultan Mehmed Han’ın hazırlandığı gibi teknik yönden hazırlan!..

Şimdi bize herkes söylüyor:

“Ne biçim tarikat şeyhisin sen, ne diye siyaset ile uğraşıyorsun?.. Ne diye şu işleri yapıyorsun, bu işleri yapıyorsun?..”

İhvânımız tenkit ediyor:

“Ne diye şirketlerle uğraşıyorsun?..”

Anlamıyor musunuz? Ne yapmak istediğimizin farkında değil misiniz?.. Bizim dünyada gözümüz yok!.. Sizin de olmaması lazım!.. Dünya bizim gayemiz değil ki!.. Bizim gayemiz Allah’ın rızasını kazanmak, ölmek, şehit

olmak... Belki de öleceğiz, ölümden de kaçamayız.

Bizim Muhammed Emin Er Hoca;

“İslâm hukukuna göre bir müslüman kadının Garb’da Şark’ta kâfirlerin eline geçse; bütün İslâm âlemine o tek kadını kurtarmak için çalışmak farz olur.” dedi. Kaç tane kadın orada, ezâ cefâ altında!.. Ne biçim Müslümanlık?.. Eski müslümanların Müslümanlığı nasıl Müslümanlık, nasıl anlayış; yeni müslümanların Müslümanlığı nasıl Müslümanlık?..

Suudî Arabistan’da adamın petrol gelirleri geliyor; adam 500 Mercedes’ten 1000 Mercedes’e, 1000 Mercedes’ten 1001 Mercedes’e keyif yapıyor. Paralar cepte... Uçakların yüznumara tokmakları altından... Keyif yapıyor. Kuveyt öyle... İran bir başka havada, Ermeniler’le iş birliği içinde... Afganistan’daki mücahitler birbirleriyle çarpışıyor.

Yazıklar olsun müslümanlara!.. Yuh olsun müslümanlara!.. Size de yuh olsun, bana da yuh olsun!.. Bak, şehitler nasıl ömür geçirmişler, nasıl çalışmışlar!.. Nasıl devir açıp kapatmışlar, nasıl imparatorluk yıkmışlar!.. Küfrün merkezini nasıl dağıtmışlar!.. Küfrün

merkezi Şimdi neresi?.. Ara, bul, alıŐ!.. Yenmek için alıŐ!..HoŐuma gitti... Burada bir kızıcağız kurslara gitmiş, bilgisayar kullanmayı öğrenmiŐ de bir iŐe girmiş. ‘‘Aferin’’ dedim kendi kendime... Sen de bilgisayar kullanırsan, sen de çalıŐırsan, sen de uđraŐırsan, sen de abalarsan, sen de ilerlersin!..Amerikalılar memleketlerine geldiği zaman, Japonlar, hükümdarlarının yanına sürüne sürüne, emekleye emekleye gidip eteğini öpen, dizini öpen insanlardı. Medeniyetleri yoktu, kamıŐtan evleri vardı. Baktılar ki pabuç pahalı, baktılar ki o gidiŐle olmuyor; uğraştılar, çalıştılar, çabaladılar. Japon gençlerini imparator seti, Avrupa’ya, Amerika’ya ihtisasa gönderdi. Göndereceği gün hepsini topladı, herbirine ucu kıvrık birer hançer hediye etti.

‘‘Gittiğiniz yerde öğreneceğiniz ilmi tam ğrenin! İmtihanları baŐarın, o ilmi tam öğrenin!.. ğrenemezseniz, saplayın bu hançeri bağrınıza, ln. BaŐarısız olursanız Japonya’ya gelmeyin!’’ dedi. Bizimkiler ne yaptılar?Bizimkiler Paris’e gittiler, operaya hayran oldular; burada operayı taklit ettiler. Baloya hayran oldular; çocuklarının çıplak, baŐparmak ucunda dönmesini sanat diye yutturdu-

lar. Senin teknolojiden öğreneceğin şey yok muydu, Fransa'dan, İngiltere'den, Almanya'dan?.. Böyle mi kalması lazımdı bu memleketin?.. Koca Devlet-i Aliyye-i Osmâniye bu yâhu!.. Bu Devlet-i Aliyye-i Osmâniye yedi düveli tir tir titretiyordu!.. Küçük bir devlet miydi senin bu devletin?.. Gidenlerin her birisi alim olarak dönecekti, burada her birisi bir fabrika kuracaktı. Şimdi herkes suistimalle cebini doldurmaya bakıyor. Şu kadar milyar kredi şu almış, bu kadar milyar bu almış...

“Memleket ne oluyor, sanayi ne oluyor?.. Silah sanayii ne oluyor? Memleketi korumak nasıl olacak?..”Alet, edevat Japonya'dan, başka memleketlerden geliyor.Şimdi giden heyet Çin'e hayran kalmış.

“Allah Allah! Yirmibirinci yüzyıl'a girmiş!” demişler. Ben geçen sene, evvelki sene dergilerde yazdım... “Yâhu, bu adamlar yirmibirinci yüzyıla girmişler, bizden çok ileriler!..” dedim. İlk defa Singapur'a gidip, buraya geldiğim zaman;

“Uyuyor millet!.. Afrikalılar bizi geçti. Küçük küçük devletler bizden ileri duruma geldi. Altı milyon, sekiz milyon nüfusu olan

İsveç, uçak yapıyor, kamyon yapıyor... Atom santralleriyle ülkesinin enerjisini sağlıyor. Her şeyi yapıyor. Bizde hiçbir şey yok...” dedim.

Bu neden?

Kanımızın donmasından, şehit evlâdı olduğumuzu unutmamızdan, Müslümanlığımızın, imanımızın gereğine göre yaşamamamızdan, İslâm’ı doğru anlayamamamızdan... Fatih Sultan Mehmed Han gibi, “İyi müslüman neler yapmalıymış, nasıl olmalıymış?” diye düşünüp doğruyu bulamamamızdan... Millet sanıyor ki iyi Müslümanlık sarık sarmak, cübbe giymek... Sarık modası, cübbe modası... İyi, güzel kardeşim ama sen bu kâfiri yenecek çalışma da yapıyorsan o zaman iyi... Bak Fatih Sultan Mehmed, hem müslüman, hem de teknolojide birinci... Öyle çalışmış, öyle çalışıyorlar. Çin öyle çalışıyor, başka milletler öyle çalışıyor. Onun için biz şehitlerimizden şefaât isteyelim!.. Onlar imtihanları başardılar, Allah’ın rahmetine erdiler, cennetlik oldular, âhirete gittiler. Yaşayan insan onlara ne yapar?.. Kur’ân-ı Kerîm’ler hediye eder, dualar eder vs. Onların ihtiyacı yok, onlar

zaten cennetlik!.. Bizim onları sevmemiz,
onları örnek almamız, onların yolunda git-
memiz lazım!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
29 Zilhicce 1415 / 29.05.1995
İskenderpaşa Camii/ İstanbul

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaş-
mak için tıklayınız.](#)

